

גמ"ר 6944/09/16 - מדינת ישראל נגד יניב קומא

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת
גמ"ר 6944-09-16 פרקליטות מחוז צפון- פלילי נ'
קומא
לפני כבוד השופט בסאם קנדלפת
מדינת ישראל המאשימה

נגד
הנאשם
יניב קומא

גזר דין

ביום 31.10.2015 קופחו חייה של אוראלה כנפי ז"ל (להלן: המנוחה) בתאונת דרכים שאירעה ברחוב ויצמן בטבריה, עת חצתה את הכביש הסמוך לבית מגוריה ונדרסה על ידי רכב שנהג בו הנאשם. המנוחה נפגעה אנושות בתאונה ולאחר מאבק של כחודשיים כשהיא במצב של תרדמת, נפטרה המנוחה.

הנאשם הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בצירוף סעיף 64 לפקודת התעבורה.

בהכרעת הדין נקבע כי אף ששדה הראיה שעמד לרשותו אפשר לו לעשות כן, הנאשם לא הבחין מבעוד מועד במנוחה חוצה את הכביש, לא שם לב אליה ואף לא ניסה לבלום או להאט עד הרגע האחרון שהיה מאוחר מדי.

מגיליון הרשעותיו הקודמות, עולה כי הנאשם יליד 1976, נוהג משנת 1993 ונרשמו לחובתו 24 הרשעות קודמות, האחרונה משנת 2010 - כך שעברו בשנים האחרונות נקי.

אקדים ואומר כי בבואי לגזור את עונשו של הנאשם לא אתעלם מנסיבותיו האישיות, מעובדת היותו אדם נורמטיבי בדרך כלל עד לתאונה, מהפגיעה של העונש בו ובבני משפחתו התלויים בו, במיוחד על רקע מצוקתו הכלכלית שתוארה בהרחבה בטיעונים לעונש. יחד עם זאת, אציין כבר עתה, כי נסיבות אלה אינן שקולות כנגד התוצאות הטרגיות של מעשה הנאשם, וחייה של המנוחה שקופחו ראויים למתן ביטוי הולם בדרך של ענישה מחמירה. רק לאחרונה חזר בית המשפט העליון והדגיש את ההלכה לפיה "בעבירות של גרימת מוות ברשלנות, יינתן לנסיבותיו האישיות של הנאשם משקל פחות מאשר בעבירות אחרות, שכן למרבה הצער ודאבון הלב, גם אנשים נורמטיביים נכשלים בעבירה זו" (רע"פ 2384/18 דורה נ' מדינת ישראל (21.5.2018)). הנאשם נמצא כאמור אחראי לגרימת תאונת דרכים בה נגדעו חייה

של אישה, אם וסבתא למשפחה אוהבת, שכל "חטאה" שרצתה להגיע לעברו השני של הכביש בשלום. מידת אשמו של הנאשם - אם תרצו: דרגת רשלנותו - ממוקמת ברף הבינוני-הגבוה (ראו להלן), ובנסיבות כאלה האינטרס חברתי בשליחתו למאסר מאחורי סורג ובריח גובר כאמור על המחיר שישלמו הנאשם ובני משפחתו - עם כל ההבנה למצוקתם האישית. פסיקתו של בית המשפט העליון במקרים דומים היא ברורה וחד משמעית, ונראה כי אין בעניינו של הנאשם שבפני כל ייחוד המצדיק הבחנה (ראו: רע"פ 6926/13 נריאן נ' מדינת ישראל (2014); רע"פ 548/05 לוי נ' מדינת ישראל (2006); ע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל (2009)).

הנאשם ראוי אפוא לגמול הולם על מעשהו, גמול אשר ישקף את חומרת העבירה שחיי אדם קופדו בעקבותיה, וכפועל יוצא מכך ייתן ביטוי לכבוד שחברתנו רוחשת לערך המקודש של חיי אדם. אכן, חיי המנוחה שנגדעו אין להם תמורה, ושום מאסר לא יביא נחמה ומזור לבני משפחתה המתמודדים עם תחושת אסון כבדה מאז התאונה וכאב קשה מנשוא מלווה אותם מאז מותה. עדיין, הדרך היחידה שבה ניתן לתת ביטוי בגזר הדין לחייה של המנוחה שקופחו היא באמצעות הטלת ענישה מחמירה שתכלול מאסר ממשי.

בנוסף, חומרת מעשה העבירה משקפת גם את שיקולי ההרתעה אשר מצדיקים החמרה מסוימת בענישה (במסגרת מתחם העונש ההולם), כחלק מן המאבק בתופעת תאונות הדרכים שפשתה במקומותינו ואשר גובה קורבנות בגוף ובנפש כעניין של יום ביומו.

רשלנותו של הנאשם ממוקמת ברף הבינוני-הגבוה. על פי חוות דעתו של רס"מ רון גור-אל, המומחה לראיה דיגיטלית אשר העיד מטעם התביעה (ת/26), עולה כי אורות הבלימה של רכב הנאשם האירו 0.12 שניה לפי רגע הדריסה, בעוד שלרשות הנאשם עמדו 2.52 שניות (לפחות) כדי להגיב כראוי ולמנוע את התאונה. הפחתת זמן התגובה הראוי לשימוש באורך 1.15 שניות (כפי שנקבע בהכרעת הדין) מזמן זה, מביאה אותנו למסקנה כי רכבו של הנאשם יכול היה להתחיל בבלימה או בהאטה במרחק זמן של 1.37 שניות מרגע ההתנגשות, אילו הנאשם היה רק מקדיש את מלוא תשומת לבו למתרחש מולו בנתיב נסיעתו ומגיב בזמן. למרבה הצער והכאב, הנאשם נכשל בכך ורכבו התחיל בהאטה רק 0.12 שניות לפני התרחשות התאונה כאמור. כך עולה כי הנאשם איחר בתגובה למשך 1.25 שניות (0.12-1.37) שבהן הוא המשיך בנסיעה רצופה לאורך מספר מטרים (10 עד 17 מטרים בהתאם להירות 30 עד 50 קמ"ש) לכיוון המנוחה שחצתה את הכביש מול עיניו - עיניים שהתברר כי היו "עצומות" ללא כל הסבר סביר לכך. הזמן האבוד הזה על רקע העובדה שלמנוחה היה חסר רק כרבע צעד כדי לסיים את חציית הכביש בשלום (ראו עמ' 3 להכרעת הדין), מלמד על התרשלות חמורה מצד הנאשם אשר לא הצליח למנוע את התאונה הקטלנית במאמץ מזערי מצדו. תשומת לבו של הנאשם היתה ככל הנראה נתונה לעניין אחר, והוא לא נקט אמצעי זהירות פשוטים אשר ביגיעה אפסית ניתן היה לנקוט בהם על מנת להאט את קצב נסיעת רכבו ולהתחמק מפגיעה במנוחה. לחיצה קלה על דוושת הבלימה היתה מאריכה את זמן הגעת רכבו של הנאשם לקו החציה של המנוחה ומאפשרת לה על נקלה להשלים את החציה בבטחה. לא היה צורך בבלימה גמורה - ולפי חישובי הבוחן (ת/19) הדבר היה אפשרי והתאונה נמנעת לחלוטין - אך גם האטה קלה של הרכב נמנעה עקב רשלנותו של הנאשם. זוהי רשלנות רבתי המתבטאת באי-נקיטת אמצעי זהירות פשוטים שניתן היה למלא אחריהם בקלות. יפים בהקשר זה דבריו של הארט (HART):

"Negligence is gross if the precautions to be taken against harm" are very simple, such as persons who are but poorly endowed with

**"physical and mental capacities can easily take
H. L. A. HART Punishment and Responsibility (London, 1968), at p.)
(149).**

כך בענייננו. המנוחה לא הפתיעה את הנאשם באופן שלא יכול היה לצפותו מראש באופן סביר, והתאונה אירעה כזכור בקטע דרך מסוכן במיוחד שחלה עליו הוראת תקנה 52(1) לתקנות התעבורה אשר מטילה על הנוהג ברכב חובת זהירות מוגברת (שטח בנוי מאוכלס וקטע דרך שבתים בנויים לצדו ותנועת הולכי רגל מצויה בו). הנאשם היה צריך לפקוח את עיניו, להבחין מרחוק במנוחה חוצה את הכביש מולו ולהימנע מכל פגיעה בה. משנכשל הנאשם בכך, ללא כל סיבה הנראית לעין, וגרם למותה המצער של המנוחה - המסקנה המתבקשת היא כי רשלנותו היתה חמורה. עם זאת, ומאחר ואין מדובר בחציית כביש דרך מעבר חציה מסומן, אניח לטובת הנאשם כי רשלנותו עמדה ברף הבינוני-הגבוה של החומרה.

לפיכך, ומשנקבע כי רשלנותו של הנאשם ממוקמת כאמור ברף הבינוני-הגבוה, וכאשר נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן ייחודיות במידה המצדיקה הבחנה בינו לבין מרבית הנאשמים המורשעים בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, אין מנוס מהמסקנה כי עונש המאסר שיוטל על הנאשם ירוצה מאחורי סורג ובריח לתקופה ממושכת יחסית. אין בכך כאמור התעלמות מההשלכות הקשות שעשויות להיות לעונש זה מבחינת הנאשם ובני משפחתו, כי אם העדפת האינטרס החברתי שבענישה והאינטרס של קורבן העבירה ובני משפחתה על פני האינטרס של הנאשם ובני משפחתו.

בראי ההלכות של בית המשפט העליון, ונוכח רשלנותו החמורה של הנאשם, נסיבות התאונה ותוצאותיה, סבורני כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, עומד על תקופה שבין 9 ל- 24 חודשי מאסר בפועל, בנוסף לפסילה בפועל שבין 8 ל- 20 שנים (ראו לדוגמא: רע"פ 9909/17 **דרוש נ' מדינת ישראל** (2018); רע"פ 4880/17 **קוסה נ' מדינת ישראל** (2017); רע"פ 1120/16 **אלגרבל נ' מדינת ישראל** (2016); רע"פ 501/16 **פישמן נ' מדינת ישראל** (2016); רע"פ 4581/14 **סיסו נ' מדינת ישראל** (2014); רע"פ 2882/14 **טמניאן נ' מדינת ישראל** (2014); רע"פ 5619/12 **חמאד נ' מדינת ישראל** (2012)).

ובאשר לגזירת דינו של הנאשם שבפניי, ולנוכח עמדתם הסלחנית של בני משפחת המנוחה כלפיו, ועל רקע מצוקתו הכלכלית וההשלכות הקשות של עונש המאסר והפסילה על יכולתו לעבוד ולדאוג לבני משפחתו התלויים בו, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 4.7.18 עד השעה 10:00 בבית המעצר קישון, או במתקן כליאה אחר שיוורה עליו שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפון: 08-9787336 או 08-9787377.

2. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים.

תקופה המאסר שיישא הנאשם לא תבוא במניין בחישוב תקופת הפסילה, והנאשם יגיש בקשה לחישוב תקופת הפסילה (ולניכוי תקופות הפסילה המנהלית והפסילה עד תום ההליכים) לאחר שחרורו מבית הסוהר. בשלב זה המזכירות לא תפיק לנאשם אישור הפקדת רישיון נהיגה.

3. 7 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה של נהיגה בזמן הפסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה, ויורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה.

4. 12 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה של נהיגה בזמן הפסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה, ויורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה.

המזכירות תשלח גזר דין זה לשירות בתי הסוהר.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א סיוון תשע"ח, 04 יוני 2018, במעמד הנאשם ובא כוחו, עו"ד גואטה, ובא כוח המאשימה, מר אבי שניידר (מתמחה).